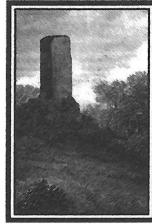

ערב חגיגת החורף בטירת הצבי

חם לי ובטוח בתוך המאורה, עם שני הגורים האחרים. שניהם נמרצים וחזקים יותר ממני. נולדתי אחרון ואני גם הקטן מבין כולם. עיניי נפקחו לאט, ולא שבעתי נחת מהרפתקאות כמו כל הגורים. גם אחי וגם אחותי העזו, יותר מפעם אחת, לעקוב אחרי אימא אל פתח המאורה החפורה עמוק בגדת הנהר. בכל פעם, היא נהמה אליהם וחשפה את שיניה, מגרשת אותם לאחור. היא עוזבת אותנו לבד כשהיא יוצאת לצוד. היה אמור לשמור עלינו זאב, חבר צעיר יותר בלהקה שהיה צריך להישאר איתנו. אבל רק אמי נותרה מהלהקה, ולכן היא חייבת לצאת ולצוד לבד ועלינו להישאר היכן שהיא מותירה אותנו. ואז מגיע היום שבו היא מתנערת מאיתנו, זה קורה זמן רב לפני שנגמלנו מיניקת החלב. היא עוזבת אותנו, הולכת לצוד, יוצאת מהמאורה כאשר הערב מתחיל לרדת לאט על הארץ. אנחנו שומעים ממנה רק זעקה יחידה. זה הכול.

אחי, גדול יותר מכולנו, מתמלא בפחד ובסקרנות. הוא מיילל בקול רם, מנסה לקרוא לה בחזרה, אבל לא נשמעת כל תגובה. הוא הולך לאטו אל כניסת המאורה ואחותי עוקבת אחריו, אבל לאחר כמה רגעים הם בורחים בחזרה ומתכווצים בפחד לצדי. ממש מחוץ למאורה יש ריחות מוזרים, ריחות רעים, ריחות של דם ושל יצורים שאיננו מכירים. ריח הדם מתחזק בשעה שאנחנו מסתתרים ומייבבים. אנחנו עושים את הדבר היחיד שאנחנו יודעים לעשות. אנחנו מתכווצים ונסוגים יותר ויותר אל הקיר האחורי.

אנחנו שומעים קולות. איבר, שלא נשמע כמו כפת זאב, חופר בפתח המאורה. זה נשמע כמו שן גדולה הנוגסת בתוך האדמה, נוגסת וקורעת, נוגסת וקורעת. אנחנו מתכווצים עמוק עוד יותר ושערותיו של אחי סומרות. אנחנו שומעים קולות ואנחנו יודעים שיש יותר מיצור אחד בחוץ. ריח הדם מתחזק ומתערבב בריח אמנו. קולות החפירה נמשכים.

אחר כך מריחים ריח נוסף. כעבור שנים אני אכיר אותה היטב, אבל בחלום זהו לא עשן. זהו ריח שאיננו מכירים, והוא נכנס לתוך המאורה בגלים כבדים. אנחנו מייללים, מכיוון שהוא צורב את עינינו ומשאיר אותנו ללא אוויר. המאורה הופכת להיות חמה ומחניקה ולבסוף אחי זוחל לעבר הפתח. אנחנו שומעים את יללותיו הפראיות, נמשכות ונמשכות, ואז מריחים את ריח שתן הפחד. אחותי מתכווצת מאחוריי, נעשית קטנה ודוממת יותר. ואז היא לא נושמת או מסתתרת יותר. היא מתה.

אני מתכווץ, כפתיי מונחות על אפי, עיניי עיוורות מהעשן. קולות החפירה נמשכים ואז משהו תופס אותי. אני מיילל ונאבק, אבל הדבר תופס את רגליי הקדמיות וגורר אותי אל מחוץ למאורה.

אמי שרועה על הקרקע, גופה אדום ועורה מופשט. אחי מכווץ באימה בתחתית של כלוב המונח על עגלה דו-גלגלית. הם זורקים אותי לצדו ואז גוררים החוצה את גופתה של

אחותי. הם כועסים שהיא מתה, והם בועטים בה כאילו הכעס שלהם יכול לגרום לה להרגיש כאב. אז, בעודם מתלוננים על הקור ועל החשכה המתקרבת, הם מפשיטים את עורה ומוסיפים את עורה לזה של אמי. שני הגברים עולים על העגלה ומצליפים בפרד, משוחחים ביניהם על המחיר שהם יוכלו להרוויח ממכירת גורי הזאבים לשווקי קרבות הכלבים. העורות של אמי ואחותי ממלאים את אפי בצחנת מותן. זוהי רק התחלת הסבל שיימשך חיים שלמים. יש ימים שבהם מאכילים אותנו ויש ימים שלא. איננו מקבלים מחסה מהגשם. החום היחיד שאנחנו מקבלים הוא כאשר אנחנו מתכווצים זה לצד זה. אחי, רזה וקיבתו מלאה בתולעים, מת בזירה, נפל קורבן לאכזריות קרבות הכלבים. ואז אני לבד. הם מאכילים אותי פסולת ושאריות או שלא מאכילים אותי כלל. הרגליים שלי כואבות משום שאני מטיח אותן ללא הרף על סורגי הכלוב, הציפורניים שלי שבורות ושרירי כואבים מהמאסר. הם מכים אותי ונועצים בי מקלות כדי שאשליך את עצמי אל הסורגים שאיני מסוגל לשבור. הם מדברים מחוץ לכלוב שלי על תוכניותיהם למכור אותי לזירות הקרב. אני שומע את המילים אבל איני מבין אותן.

אני כן מבין את המילים. אני מתעורר בבהלה, ולרגע הכול אינו כשורה, הכול זר לי. הייתי מכווץ ככדור, פרוותי נתלשה מעל עורי, רגליי היו מכופפות בזוויות עקומות והייתי כלוא במקום כלשהו. החושים שלי היו עמומים כאילו הייתי קשור בשק. מסביב היו ריחות של אותם יצורים שנואים. חשפתי את שיניי, ואז, בנהמה, נאבקתי בכבלים כדי להשתחרר.

אפילו לאחר שנפלתי על הרצפה, השמיכה נופלת אחריי, וגופי מבין שאני, אכן, אחד מאותם בני אדם שנואים, הבטתי בכלבול בחדר האפל. הרגשתי שזאת אמורה להיות שעת בוקר, אבל הרצפה מתחתיי לא הייתה רצפת קורות העץ החלקות של חדר השינה שלי, וגם לחדר הזה לא היה את הריח של חדר השינה שלי. עיניי התאמצו והבחינו

בעיניים אדומות קטנות, פתאום הצלחתי להבין כי מדובר בגחלים הדועכות באח.

התהלכתי בחדר והדברים החלו להסתדר סביבי. מתוך האפלה, כאשר נעצתי את מוט הברזל בתוך הגחלים והוספתי להם כמה עצים, נתגלו לעיניי החדרים הישנים של צ'ייד בטירת הצבי. כאילו התהלכתי בתוך שיתוק חושים, מצאתי נרות חדשים והדלקתי אותם, מגרש את הלילה לדמדומים נצחיים. הבטתי סביב, נותן לחיים שלי להשיג אותי. שיערתי כי הלילה עבר לו, וכי מחוץ לקירות העבים וחסרי החלונות עלה כבר השחר. האירועים הנוראיים של אמש – כמעט הרגתי את הליצן, השארתי את בתי בחברתם של אנשים שעליהם לא סמכתי לגמרי ואז רוקנתי את חידה מכוח האומנות שלו כדי להביא את הליצן אל טירת הצבי – חזרו אליי בשטף אדיר. הם נפגשו עם הזיכרונות של הערבים והלילות שבהם ביליתי בחדר חסר חלונות זה, לומד את המיומנויות והסודות הנחוצים לתפקיד רוצח המלך. כאשר סוף כל סוף התלקחו העצים והעשירו את אור הנרות העמום שבחדר, הרגשתי כאילו עברתי דרך ארוכה כדי לחזור לעצמי. חלום הזאבים של השבי הנורא דעך, תהיתי לרגע מדוע הוא חזר בעוצמה כה רבה, ושחררתי אותו. עיני לילה, הזאב שלי, אחי, עזב את העולם הזה לפני שנים רבות. ההדים שלו עדיין חיו בתוך מוחי, בתוך לבי, בתוך זיכרונותיי, אבל הוא לא היה יכול לעמוד לימיני בימים אלה. עמדתי לבדי. פרט לליצן. חברי חזר אליי. מוכה, חבול, וככל הנראה גם לא שפוי במידת-מה, אבל הוא שוב נמצא לצדי. הרמתי את הנר מעל לראשי וחזרתי למיטה שחלקנו זה עם זה.

הליצן עדיין ישן עמוק. הוא נראה נורא. סימני העינויים נראו היטב על פניו המצולקות, הסבל והרעב קילפו את עורו ודיללו את שעריו עד שנראה כמו קש יבש. למרות זאת, הוא נראה טוב יותר מכפי שהיה כאשר ראיתי אותו בתחילה. הוא היה נקי ושבע וגופו היה חם. ואפילו הנשימה שלו הייתה של אדם שקיבל מנת כוח רעננה. הלוואי שיכולתי לומר שאני הענקתי לו אותה. גנבתי את כל הכוח הזה מחידה והעברתי אותו לידידי במהלך מסע האומנות שלנו דרך האבנים העומדות. הצטערתי כעת שבהיסח הדעת, התעללתי בחידה,

אבל לא יכולתי שלא לנשום לרווחה כשראיתי את נשימתו התקינה של הליצן. אמש היה לו כוח לדבר איתי והוא התהלך מעט, התרחץ בעצמו, ואכל ארוחה. זה היה יותר מכפי שהייתי מצפה מאותו קבצן מוכה סבל שראיתי לראשונה.

אבל כוח שאול אינו כוח אמיתי. ריפוי האומנות החפוז שביצעתי עליו שלל ממנו את מאגרי הכוח הפנימיים שלו, והחיוניות שגנבת מחידה לא יחזיקו אותו זמן רב. קיוויתי שהאוכל שהוא אכל אתמול והמנוחה יתחילו לבנות מחדש את גופו. הבטתי בו ישן שינה כה עמוקה עד שהעזתי אפילו לקוות מעט שהוא יחיה. הלכתי לאט והרמתי את השמיכה שגררתי אל הרצפה כשנפלתי, ארגנתי אותה בחמימות סביבו. הוא השתנה כל-כך. הוא היה אדם שאהב יופי על כל צורותיו. בגדיו התפורים בקפידה, הקישוטים בחדריו, הווילונות סביב מיטתו ועל החלונות ואפילו הסרט שקשר את שערו המטופח נבחרו כולם בקפידה ובהרמוניה ובחוש אופנה מפותח. אבל האיש הזה נעלם. הוא חזר אליי כמו דחליל מרופט. העור על פניו היה דק ומתוח על עצמותיו. הוא היה חבול, עיוור ומצולק מעינויים רבים. הליצן השתנה כל-כך בגלל הסבל הזה עד שלא זיהיתי אותו. אותו מוקיון חסון ונאה בעל החיך המלגלג נעלם לו. נעלם גם אותו לורד זהוב אלגנטי, בעל הבגדים הנאים וההליכות האציליות. גופה עלובה, זה כל מה שנותר לי.

עיניו העיוורות היו עצומות. פיו היה פעור מעט. נשימתו חרחרה מתוך לועו. "ליצן?" אמרתי ונענעתי בזהירות את כתפו. התגובה היחידה הייתה חרחור חנק בגרונו. אחר כך הוא נאנח, כאילו נכנע לכאב ולפחד, לפני שחזר לנשימת התרדמה העמוקה שבה היה נתון. הוא ברח מהעינויים וערך מסע ארוך וקשה כדי לפגוש אותי. בריאותו נהרסה ללא הכר והוא חשש מהאנשים שרדפו אחריו. לא הבנתי כיצד הוא הצליח לעשות את כל הדרך, שבור ועיוור. אבל הוא עשה זאת, ורק למען מטרה אחת. אתמול בלילה, לפני שהוא קרס באפיסת כוחות, הוא ביקש ממני להרוג למענו. הוא רצה שנחזור אל קלרס, אל בית הספר הישן שלו ואל האנשים שעינו אותו. וכמחווה מיוחדת, הוא ביקש ממני שאשתמש במיומנויות הרוצח הישנות שלי כדי להרוג את כולם.

הוא ידע שהשארתי מאחור את החלק הזה בחיי. הייתי אדם שונה כעת, אדם מכובד, העוצר לכיתה של בתי, אב לילדה קטנה. לא הייתי עוד רוצח. השארתי את הרציחות מאחוריי. עברו שנים מאז הייתי חסון, והשרירים בזרועותיי היו מתוחים וקשים כשל לבו של רוצח. כעת, הייתי ג'נטלמן כפרי. שנינו השתנינו מאוד.

עדיין יכולתי לזכור את החיוך המלגלג ואת המבט הרושף שלו, מקסים ומרגיז כאחד. הוא השתנה, אבל אני הייתי בטוח שעדיין הכרתי אותו לעומק, ידעתי עליו יותר מעובדות פשוטות כמו מהו המקום שבו הוא נולד או מי היו הוריו. הכרתי אותו מאז היינו צעירים. הייכתי חיוך מריר. לא מאז ילדותנו. במובנים רבים, אינני חושב שהיינו באמת ילדים. אבל במהלך שנים ארוכות של ידידות עמוקה, בנינו יסוד שלא היה ניתן לפקפק בו. ידעתי מה אופיו. הכרתי את נאמנותו ואת מסירותו. ידעתי את סודותיו יותר מאשר כל אדם אחר, ושמרתי מכל משמר על הסודות האלה כאילו היו סודותיי. ראיתי אותו ברגעי ייאוש ומוכה עד הלם באימה. ראיתי אותו שבור מכאב וראיתי אותו שיכור עד שפרץ בבכי תמרורים. ויותר מזה, ראיתי אותו מת, והייתי הוא כאשר היה מת, והולכתי את הגוף שלו בחזרה לחיים וקראתי לרוחו בחזרה כדי להגיע אל הגוף הזה.

אז הכרתי אותו. מבפנים ומבחוץ.

או כך חשבתי לפחות.

נשמתי עמוק ונשפתי את האוויר באנחה גדולה, אבל לא הרגשתי שהמתח נוטש אותי. הייתי כמו ילד, מפחד להביט באפלה מפני מה שמסתתר שם. התכחשתי לאמת שהייתה כה ידועה לי. הכרתי את הליצן, מבפנים ובמחוץ. וידעתי שהליצן יעשה ככל יכולתו כדי להציב את העולם במסלול הטוב ביותר. הוא הוביל אותי בנתיב הצר בין החיים למוות, ציפה ממני לסבול כאב, קושי רב ואובדן. הוא מסר את עצמו למוות בעינויים שהיו בלתי נמנעים בעיניו. הכול למען החיזיון שלו עבור העתיד.

ולכן אם הוא האמין שמישהו חייב למות, והוא לא היה יכול להרוג את אותו אדם בעצמו, הוא יבקש זאת ממני. והוא יבקש זאת באותה מילה איומה: למעני.

פניתי הרחק ממנו. כן. הוא יבקש זאת ממני. את הדבר האחרון שרציתי לעשות שוב. ואני אשיב לו בחיוב. מכיוון שלא יכולתי להביט בו, שבור וסובל מכאב, ולא להרגיש פרץ של כעס ושנאה. לעולם, אבל לעולם אסור לתת לאדם לסבול כל-כך ולהשאיר אותו בחיים. גזר דינו של כל אדם חסר רגש כזה, שהיה מסוגל להתעלל באופן שיטתי כל-כך באדם ולדרדר כך את מצבו הגופני, היה מוות. מפלצות עשו את זה. לא משנה אם הן נראות אנושיות, העדויות סיפרו את האמת עליהן. חייבים להרוג אותן. ואני אעשה זאת.

רציתי לעשות את זה. ככל שהבטתי בו כך רציתי לצאת ולהרוג, לא במהירות ובשקט, אלא בכוח וברעש רב. רציתי שהאנשים שעשו לו את זה ידעו שהם עומדים למות וידעו מדוע הם עומדים למות. רציתי שיהיה להם זמן להתחרט על מעשיהם.

אבל לא יכולתי לעשות זאת. וזה קרע אותי מבפנים.

אצטרך לסרב לו. משום שככל שאהבתי את הליצן, ככל שהחברות בינינו הייתה עמוקה, וככל שהזעם והשנאה בערו בתוכי, הייתה לדבורה זכות ראשונים לקבל את הגנתי ואת מסירותי. כבר הפרתי את הזכות הזאת כשהותרתי אותה בחזקתם של אנשים אחרים בזמן שהלכתי להציל את ידידי. הילדה הקטנה שלי היא כל מה שנותר לי מאשתי, מולי. דבורה הייתה ההזדמנות האחרונה שלי להיות אב טוב, ולא עשיתי עבודה טובה בזמן האחרון. לפני שנים רבות אכזבתי את בתי הבכורה, סרפד. השארתי אותה מאחור וגרמתי לה לחשוב שאדם אחר היה אביה, מסרתי אותה לאדם אחר שיגדל אותה. סרפד פקפקה ביכולת שלי לדאוג לדבורה. היא כבר אמרה לי שהיא רוצה להוציא אותה מחזקתי ולהביא אותה לכאן, אל טירת הצבי, כדי שהיא תוכל להשגיח עליה.

לא יכולתי לתת לזה לקרות. דבורה הייתה קטנה מדי ומוזרה מכדי שתוכל להתמודד עם הקלחת הפוליטית בארמון. הייתי צריך לשמור עליה בבטחה יחד איתי ביערות-נצרים, באחוזה שקטה וכפרית, שבה היא יכולה לגדול לאט ולהיות מוזרה כפי שתרצה להיות, וכה נפלאה. ולכן, אף שהותרתי אותה מאחור כדי להציל את הליצן, זאת הייתה רק פעם יחידה ורק לזמן קצר. אחזור אליה. אולי, כך ניחמתי את עצמי,

אם הליצן יתאושש מספיק, אוכל לקחת אותו איתי. אקח אותו אל השקט והנוחות של יערות-נצרים, אאפשר לו להתאושש שם בשלווה. במצבו הוא אינו יכול לחזור אל קלרס, ואין ספק שהוא אינו יכול לעזור לי להרוג את האנשים שהתעללו בו כך. הנקמה, כך ידעתי, תצטרך להמתין, אבל חייה של ילדה קטנה לא ימתינו לאיש. יש לי הזדמנות אחת להיות אביה של דבורה, והזמן הזה הוא כאן ועכשיו. בכל זמן אחר, אוכל להיות הרוצח של הליצן. ולכן לעת עתה, הדבר הטוב ביותר שאוכל להציע לו זה שלווה ורפואה. כן. דברים אלה קודמים לכל.

שוטטתי מעט בדממה במאורת הרוצח שבה ביליתי שעות ילדות מאושרות רבות. חפציו המפוזרים של האיש הזקן פינו את מקומם לליידי רוזמרי המאורגנת להפליא. היא התגוררה כעת בחדרים האלה. הם היו נקיים והרבה יותר נעימים כעת, אבל התגעגעתי לתוכניות האקראיות של צ'ייד, לערבוביית המגילות והתרופות. פעם היה על המדפים הכול – החל משלד של נחש וכלה בעצם מאובנת, כעת עמדו עליהם שורות מסודרות של צנצנות סגורות ובקבוקים חתומים.

התוויות על הבקבוקים היו כתובות בכתב ידה האלגנטי של הליידי; נשאני ושורש גמדים, ולריאן ומארת זאבים, מנטה ודובן, סומק ואצבעונית, סינדין ועשן טילת'. על צנצנת אחת היה כתוב שורש גמדים מהאיים החיצוניים, ככל הנראה כדי להבדיל אותו מהעשב של שש הדוכסויות שהשפעתו הייתה מתונה יותר. היה בקבוקון זכוכית ובו נוזל אדום כהה שהתערבל ברגע שנגעת קלות בזכוכית. בתוך הבקבוקון היו חוטים כסופים שלא התערבבו עם הנוזל האדום, אבל הם לא צפו כמו שמן על פני המים. לא ראיתי תרכובת כזאת מימי. לא הייתה תווית על הבקבוקון, והחזרתי אותו בזהירות אל מדף העץ שעליו הוא נח. בכמה דברים היה מוטב לא לגעת. לא ידעתי מה היה שורש קארוג, וגם לא דם-אץ, אבל על התוויות של שתי הצנצנות האלה, ליד השמות, צוירו גולגולות קטנות ואדומות.

על המדף מתחתם היו עליים ומכתשים, סכינים לקיצוץ, מסננות וכברות, וכמה סירים כבדים לרקיחה. היו כמה כפות מתכת מוכתמות, מסודרות בקפידה. מתחתם הייתה שורה של כדי חומר קטנים שבלבלו

אותי בתחילה. הם לא היו גדולים יותר מאגרופי, והם היו מזוגגים עד שצבעם החום הבריק, וכך גם המכסים שלהם. הם נחתמו בזפת פרט לחור במרכז כל אחד מהמכסים שמהם בקעו זנבות של רצועות פשתן מצופות בשעווה. הרמתי אחד מהם בזהירות ואז הבנתי. צ'ייד סיפר לי שהניסויים באבקת השרפה התקדמו היטב. החפצים האלה ייצגו את ההתקדמות האחרונה שלו בדרך להרוג אנשים. הנחתי את הכד בחזרה בזהירות. כלי הרוצח שזנחתי מאחור עמדו כעת מולי כמו חיילים ממושמצים. אנחתי, אבל לא מצער או מחרטה, ופניתי הרחק מהם. הליצן המשיך לישון.

ניקיתי את הצלחות של ארוחת הערב המאוחרת שלנו, החזרתי אותן למגש וניסיתי לסדר את החדר. אמבט המים, שכעת היו קרים ואפורים, נותר במקום, וכך גם הבגדים התחתונים המטונפים שלבש הליצן. לא העזתי לשרוף אותם באח מפני שלא ידעתי איזה סירחון הם יפיצו במקום. לא חשתי גועל, רק רחמים. הבגדים שלי מאתמול היו עדיין מכוסים בדם, גם של הכלבה וגם של הליצן. חשבתי לעצמי שלא ניתן להבחין בו בגלל הצבע הכהה של הבד. אז, במחשבה שנייה, הלכתי לבחון את ארון הבגדים הישן שניצב תמיד ליד המיטה. בעבר, היו בתוכו רק גלימות העבודה של צ'ייד, כולן עשויות מצמר אפור וטוב, ורובן מוכתמות או שרופות מעשרות הניסויים המוצלחים פחות או יותר שלו. כעת, היו תלויות שם רק שתי גלימות עבודה, שתיהן כחולות וקטנות מדי עבורי. התפלאתי לראות שם גם כותונת לילה של אישה, שתי שמלות פשוטות וזוג מכנסיים שחורים שהיו קצרים מדי עבורי. אה. אלה חפציה של הליידי רוזמרי. לא היה כאן דבר עבורי.

חששתי לעזוב בדממה את החדרים ולהשאיר את הליצן ישן, אבל היו לי כמה שליחויות. ניחשתי שמישהו יישלח לכאן כדי לנקות את החדר ולרענן אותו, ולא רציתי להשאיר את הליצן מחוסר הכרה ופגיע. אבל בשלב הזה, ידעתי שאני צריך לבטוח בצ'ייד. הוא טיפל בכל בקשותינו, אף שהיו לו עניינים דחופים ביותר.

שש הדוכסויות וממלכת ההרים עסקו במשא ומתן על כריתת ברית ביניהן, ומשום כך, הוזמנו אל טירת הצבי נציגים בכירים ובעלי עוצמה למשך שבוע חגיגות החורף. אך אפילו באמצע לילה של ארוחות,

מוזיקה וריקודים, לא רק צ'ייד, אלא המלך נאמן ואמו, הליידי קטריקן, מצאו את הזמן לחמוק מהחגיגות ולברך אותי ואת הליצן לשלום, וצ'ייד עדיין מצא דרך לוודא שהחדר יהיה מצויד היטב. הוא לא יזניח את ידידי. האדם שהוא ישלח אל החדר הזה ידע לשמור על הסוד. צ'ייד. נשמתי עמוק ושלחתי את מחשבותיי לעברו באמצעות קסם האומנות. המוחות שלנו התחברו. צ'ייד? הליצן ישן ויש לי כמה שליחויות שאני צריך -

כן, כן, בסדר. לא עכשיו, פיץ. אנחנו מדברים על המצב בקלסינגרה. אם הם לא מוכנים לשלוט בדרקונים שלהם, יש סיכוי שנצטרך לכרות ברית כדי לטפל ביצורים האלה. דאגתי לך ולאורחך. יש כסף בארנק על המדף הכחול, אם אתה זקוק לו. אבל כעת עליי להקדיש לעניין הזה את מלוא תשומת לבי. בינגטאון טוענת כי קלסינגרה מנסה לכרות ברית עם הדוכסית של צ'לסד!

הו. נסוגותי ממנו. פתאום הרגשתי כמו ילד שהפריע למבוגרים לשוחח על עניינים חשובים. דרקונים. ברית נגד הדרקונים. ברית עם מי? בינגטאון? ומי חושב שיש דרך להתמודד עם דרקונים חוץ מאשר לשחד אותם בבשר מספיק כדי למלא את בטנם? האם לא כדאי יותר להתיידיד עם הטורפים היהירים הללו מאשר להתמודד מולם? חשתי עלבון לא מובן משום שהוא לא שאל לדעתי.

ורגע לאחר מכן, גערתני בעצמי. תן לצ'ייד ולנאמן ולאליאניה ולקטריקן לדאוג לדרקונים. עזוב אותם לנפשם, פיץ.

הרמתי את שטיח הקיר ויצאתי אל מבוך המסדרונות הסודיים שהתפתלו בתוך הקירות של טירת הצבי. בעבר הכרתי היטב את מסדרונות הריגול האלה, כפי שהכרתי את הדרך אל האורוות. למרות השנים שחלפו, המסדרונות הצרים, שהתעקלו בתוך הקירות הפנימיים או לאורך הקירות החיצוניים של הטירה, לא השתנו.

אבל אני השתנתי. כבר לא הייתי אותו בחור כחוש או אפילו בחור צעיר. הייתי גבר בן שישים, ואף שהחמאתי לעצמי שהייתי בריא מספיק כדי לעבוד יום עבודה שלם, לא הייתי עוד חזק או חסון. הפינות הצרות, שפעם עברתי בהן ללא קושי, דרשו ממני לפתל את גופי. הגעתי אל הכניסה למזווה הישן והתכופתי ליד הדלת הסמויה,

אוזני צמודה אל הקיר. המתנתי לרגע שקט לפני שאופיע מאחורי מדף
הבשרים המלא בנקניקיות תלויות.

ניצלתי רק בזכות המהומה הנעימה של חגיגות החורף. כאשר יצאתי
מתוך המזווה אל המסדרון, אישה גדולה הלבושה בסינר מקומח דרשה
לדעת מדוע התעכבתי זמן כה רב. "האם מצאת את שומן האווזים
עבורי או לא?"

"אני, לא ראיתי אותו שם", השבתי והיא ענתה לי בחמיצות, "זה מפני
שנכנסת אל המזווה הלא נכון! תתקדם עוד שתי דלתות, רד במדרגות,
היכנס בדלת השנייה אל החדר הקר ותחפש שם, בתוך צנצנת חומה
וגדולה על המדף. מהר לך!"

היא הסתובבה והותירה אותי עומד. כאשר היא עזבה את המקום,
היא מלמלה בקול רם שנאלצה לשכור עובדים חדשים ליום החגיגה.
שחררתי נשיפה עצבנית וכשפניתי ראיתי אדם שהיה בגובהי בערך
ובעל מבנה גוף זהה לשלי מתקדם במסדרון כשצנצנת חומה וכבדה
בזרועותיו. עקבתי אחריו וכאשר הוא נכנס אל המטבחים, חלפתי
על פני דלת המטבח, שמתוכו נדפו ניחוחות של לחם טרי, מרקים
מהבילים ובשרים צלויים, וחמקתי החוצה.

בחצר הראשית והסואנת של טירת הצבי ביום חגיגת החורף, הייתי
רק עוד אדם אחד שממהר בגלל אחת השליחיות הדחופות הרבות.
נשאתי מבט מופתע אל השמים. שעת הצהריים כבר עברה. ישנתי זמן
רב יותר מכפי שהתכוונתי. ההפוגה הקלה בסערות חשפה את שמש
הצהריים, אבל שלג נוסף ירד ודאי בימים הקרובים. עכשיו התחרטתי
על שהשלכתי את הגלימה אתמול. יהיה לי מזל אם אצליח להשיג
אותה לפני שהשלגים יתחילו לרדת שוב.

תחילה ניגשתי אל המרפאה, קיוויתי להתנצל בפרטיות בפני
חידה. אבל המקום היה סואן יותר מהרגיל, כיוון שאמש הסתבכו
כמה מהשומרים שלנו בקטטה. הם לא נפגעו קשה, חוץ מבחור אחד
שננשך בלחי. החבלה המכוערת הסיטה ממנו את מבטיהם של כל
האנשים. אך שוב, הרעש ואי-הסדר היו בני בריתי כאשר גיליתי
כי חידה כבר לא היה שם. עזבתי את המקום, מקווה שהוא כבר
התאושש, אבל הסקתי שהוא ככל הנראה מחלים במקום שקט הרבה

יותר. עמדתי מחוץ למרפאה חושב מה עליי לעשות עכשיו. אמדתי את משקל הארנק בידי. המטבעות שקיוויתי לבזבז אמש כדי לשמח את בתי הקטנה עדיין היו כבדים בתוכי – וכעת היו שם מטבעות נוספים שצ'ייד סיפק לי. מילאתי את ארנקי היטב ביערות-נצרים מכיוון שרצייתי לפנק אותה בכל דרך אפשרית ביום השוק במי-אלונים. האם זה היה רק אתמול? הדיכאון הציף אותי. תכננתי לנו יום של הנאה ופינוקים והוא נגמר באלימות ובשפיכות דמים. כדי להציל את חייו של הליצן, שלחתי אותה הביתה בלעדדי, בהשגחתם המפוקפקת של פיץ-זקיף וליידי חרפה. דבורה הקטנה, רק בת תשע אבל לא נראית מבוגרת יותר מבת שש. תהיתי איזה יום עובר עליה. סרפד הבטיחה לשלוח ציפור כדי להודיע לה שהגעתי בשלום לטירת הצבי, וידעתי שבתי הבכורה לא תתרשל לעולם למלא משימה כזאת. ולכן, אכתוב אחר כך מכתבים לפיץ-זקיף ולחגיגה, אבל במיוחד לדבורה. שליח מיומן על סוס רענן יוכל להגיע לשם בתוך שלושה ימים. ארבעה אם השלג ימשיך לרדת... לעת עתה אצטרך להסתפק בהודעה הנישאת על כנפי הציפור. ובזמן שנותר לי, אלך אל עיירת הצבי, לא רק כדי לקנות מלתחת בגדים חדשה במטבעותי של צ'ייד, אלא גם אקנה מתנות נוספות לדבורה. מתנות לחגיגת החורף, כך החלטתי, כדי להראות לה שחשבתי עליה אפילו כשלא הייתי איתה. אפנק את עצמי בכך שאפנק אותה! אפילו אם המתנות שלי יגיעו אליה רק בעוד כמה ימים.

בחרתי ללכת ברגל אל העיירה במקום ליצור קשר אומנות עם נאמן או עם סרפד כדי שיורו למסור לידיי סוס מהאורות. סוסים לא התמודדו היטב עם רחובות מרוצפים ולא היה לי ספק שנאמן היה עדיין עסוק כל כולו בשיחות עם חברי משלחות הסחר. סרפד, ככל הנראה, עדיין כועסת עליי, והכעס הזה היה מוצדק. לא יזיק לתת לחמתה להצטנן מעט.

גיליתי כי הדרך הייתה רחבה יותר מכפי שזכרתי, עצים נכרתו משני צדיה, והיו מעט יותר בורות ושלווליות בוץ. העיירה הייתה קרובה יותר מכפי שהייתה בעבר, מכיוון שכבר במעלה הדרך אל הטירה החלו להזדחל הבתים והחנויות. האזור שפעם היה יער הוא כעת

פרברי העיירה, והיו שם סוחרים מכל הסוגים, והיה פונדק זול שנקרא משמר הצבי, וניחשתי שמאחוריו היה בית בושת. ציריה של הדלת המובילה אל הטרוטה הגסה היו שבורים ובעל הפונדק זועף הפנים תיקן אותה. בהמשך הדרך, עיירת הצבי הישנה הייתה לבושה לחגיגה, מקושטת בזרים, בענפי עצים ירוקי-עד ובדגלים צבעוניים. הרחובות היו סואנים, אבל לא רק במשלוחים אל הפונדקים והמסבאות, אלא בנוודים ובסוחרים שמילאו היטב את כיסיהם לרגל החג.

נדרש לי זמן למצוא את החפצים שהיו נחוצים לי. בחנות אחת, שללא ספק סיפקה את סחורתה למלחים ולשומרים, מצאתי שתי חולצות זולות שכמעט התאימו ואפודה ארוכה עשויה מצמר חום, גלימה עבה ומכנסיים שיספיקו לי לזמן-מה. חייכתי כאשר הבנתי כי התרגלתי לבגדים מאיכות טובה הרבה יותר. הרהרתי בכך ולאחר מכן ניגשתי אל חנות החייט, ושם מדדו אותי במהירות והבטיחו לי כי יספקו לי את הבגדים בעוד יומיים. חששתי שאהיה בטירת הצבי עד אז, אבל הודעתי להם שאם הם יסיימו לתפור את הבגדים קודם לכן הם יקבלו מענק נאה. ניסיתי לנחש מה גובהו של הליצן ומה משקלו המועט והם אמרו לי שאם אחזור מאוחר יותר בצהריים, יהיו להם בגדים תחתונים ושתי גלימות בית טובות עבורו. אמרתי להם שהוא חולה ושאעריך מאוד אם הבגדים יהיו עשויים מבדים רכים. המטבעות שהשארתי להם הבטיחו שהם יפעלו מהר.

לאחר שסיימתי את הקניות הנחוצות, הלכתי אל המקום שבו המוזיקה העליזה והרעש המאושר שלטו ברחובות. זאת הייתה חגיגת החורף של ילדותי: תאטרון בובות ולהטוטנים, שירים וריקודים, סוחרים המציעים דברי מתיקה ומטעמים, מכשפות המוכרות שיקויים וקמעות, נערות עטויות בזרי צינית וכל רעש מאושר שהלב משתוקק אליו. התגעגעתי למולי ורציתי שדבורה תהייה כאן לצדי, תשתתף בחוויה הזאת יחד איתי.

קניתי לה דברים. סרטים עם פעמונים, מקלות סוכריות, שרשרת כסופה עם שלוש ציפורי ענבר, שקיק של אגוזים מתובלים, צעיף ירוק שעליו היו רקומים כוכבים צהובים, סכין קטנה לחגורה בעלת ידית קרן טובה, ואחר כך קניתי שק והכנסתי לתוכו את הכול. הבנתי כי

השליח יוכל למסור לה את השק הזה כמו שימסור גם מכתב פשוט, ולכן מילאתי אותו היטב. שרשרת העשויה מצדפים נוצצים מאיזה חוף נידח, מבשם ארגזים עבור בגדי החורף שלה, והמשכתי לקנות עוד ועוד עד שהשק כמעט לא נסגר. לעת עתה, השמים היו כחולים והרוח הביאה עמה את ניחוח האוקיינוס. יום מקסים. נהייתי לדמיין את השמחה שלה למראה כל המתנות שהיא תגלה בשק הזה. הסתובבתי בין האנשים השמחים וחשבתי על המילים שאצרף למתנות הללו, באותיות הכתובות בבירור כדי שהיא תוכל לקרוא את מחשבותיי בעצמה ותדע עד כמה אני מתחרט שנאלצתי לעזוב אותה. אבל כעבור זמן קצר, הביאה עמה הרוח ענני שלג אפורים כהים. הגיע הזמן לחזור לטירה.

בדרכי חזרה, עצרתי בחנות החייט וקיבלתי את הבגדים שקניתי לליצן. כאשר עזבתי, העננים הנמוכים שהמתינו באופק התקרבו. השלג התחיל לרדת והרוח נשבה במלוא עוצמתה בשעה שמיהרתי במעלה הדרך התלולה בחזרה אל הטיירה. עברתי בשער באותה קלות שבה נכנסתי: מכיוון שאנשים רבים ממשלחת הסחר והמשתתפים בחגיגות החורף הגיעו לכאן, השומרים קיבלו פקודה להתיר לכולם להיכנס אל הטיירה.

אבל זה רק הזכיר לי שעליי לפתור בעיה. אני צריך זהות. מכיוון שגילחתי את זקני כדי לרצות את בתי, לא רק אנשי הצוות של יערות-נצרים, אלא אפילו חידה נדהם למראי הצעיר. אחרי שנים רבות שבהן נעדרתי מטירת הצבי, חששתי להציג את עצמי כטום תלתל-גירית, ולא רק משום שקווצת השיער הלבנה שהובילה לשם הזה נעלמה כבר לפני שנים. האנשים שזכרו את טום תלתל-גירית יצפו לאדם בן שישים, לא לאדם שנראה באמצע שנות השלושים לחיו.

במקום להשתמש בכניסה למטבח, הלכתי אל מסדרון צדדי ונכנסתי מבעד לדלת שהייתה שמורה לחצרנים ולמשרתים ממעמד גבוה יותר. בזכות השק המלא שלי יכולתי להיכנס למקום. לאחד המשרתים ששאל למעשיי, השבתי כי הבאתי את המצרכים לליידי סרפד ואז הוא התיר לי להיכנס.

שטיחי הקיר והרהיטים בטיירה השתנו במרוצת השנים, אבל ההיררכיה

של החדרים נותרה כפי שהייתה מאז ימי ילדותי. עליתי במדרגות המשרתים, הגעתי אל הקומה השמורה לאצילות הזוטרה, והמתנת זמן-מה מחוץ לאחת הדלתות, כאילו אני ממתין שמישהו יוביל אותי לאחד החדרים. ברגע שלא נותרו אנשים במסדרון, מיהרתי לעלות אל הקומה הבאה ואל הדלת המובילה לחדריה הישנים של לידי קורנית. סובבתי את המפתח במנעול ונכנסתי אל החדר. הכניסה המוסווית אל חדרו הישן של צ'ייד הייתה בתוך הארון שהכיל את בגדיה הטחובים של האישה הזקנה.

הזחילה שלי בתוך הארון הייתה מסורבלת כמו אמש ותהיתי אם כל הסודיות של צ'ייד אכן הייתה נחוצה. ידעתי שהליצן ביקש את החדרים האלה משום שהוא חשש מאלה שרדפו אחריו, אבל אני האמנתי שהמעבר שלנו בתוך האבנים יעלים את כל עקבותינו. אז נזכרתי כיצד מתה הנערה הלבנה, הטפילים אוכלים את עיניה, והחלטתי שכדאי לפעול בזהירות. לא יזיק לשמור בסוד שהליצן נמצא כאן.

בזמן שנעדרתי ביקר כאן בחדרים אחד מאנשי הסוד של צ'ייד. הייתי צריך לפגוש אותו. או אותה. בגדיו המטונפים של הליצן נלקחו והאמבט רוקן ונדחק אל הפינה. הצלחות והכוסות מאמש נוקו. כד אבן כבד עמד עמוק בתוך האח, אבל ריח הבקר הצלוי עדיין הצליח לנדוף ממנו ולבשם את החדר. מפה נפרשה על השולחן וכיכר לחם עטופה במטפחת צהובה ונקייה נחה ליד צלחת קטנה שבה הייתה חמאת חורף לבנה. היה גם בקבוק מאובק של יין אדום ושתי כוסות, וכן צלחות וכלי אוכל.

קטריקן כנראה הייתה אחראית לשתי כותונות הפשתן הנוחות שהיו מונחות על הכיסא. יחד עם שני זוגות מכנסיים רפויים מאותו הבד. גרבי מיטה עשויים מצמר כבשים היו מקופלים ככדורים. חייכתי, מעצם המחשבה שזה אפשרי שהמלכה לשעבר פשטה על המלתחה שלה כדי להביא את הבגדים הרכים הללו. אספתי את הבגדים והנחתי אותם לרגלי מיטתו של הליצן.

תמהתי באשר לבגדים שהונחו על הכיסא השני. על גב הכיסא נחה שמלה כחולה בעלת שרוולים מעוטרים בפרווה ועליה יותר מתריסר

כפתורים שלא היו נחוצים. על מושב הכיסא נחו זוג מכנסיים שבמבט ראשון היו דומים למכנסי פועל, אך היו משובחים יותר, עשויים מצמר שחור שקצותיהם היו מקושטים בפסים כחולים ולבנים. הנעליים לצדם היו דומות לשתי סירות קטנות, בעלות עקבים עבים שבהונותיהם מחודדות ומעוקלות כלפי מעלה. חשבתי שהם היו גדולים מדי עבור הליצן, אפילו אם היה מרגיש טוב מספיק כדי להסתובב בטירת הצבי. הייתי מודע לנשימתו העמוקה והיציבה מאז נכנסתי אל החדר. טוב מאוד שהוא המשיך לישון. הדחקתי את הצורך הילדותי שלי להעיר אותו ולשאול אותו לשלמו. במקום זה, מצאתי נייר והתיישבתי ליד שולחן העבודה הישן של צ'ייד כדי לכתוב את המכתב שלי לדבורה. הייתי מלא במילים והצלחתי לכתוב את הפתיחה, ואז הבטתי בנייר למשך כמה רגעים. רציתי לכתוב לה דברים רבים כל-כך, להבטיח לה שאחזור מהר ולתת לה עצות כיצד להתמודד עם פיץ-זקיף ועם חרפה. האם אני בטוח לחלוטין שזוג העיניים שלה יהיו היחידות שיקראו את המכתב הזה? קיוויתי שכן, אבל ההכשרה הישנה שלי השתלטה עליי והחלטתי שלא לכתוב על הנייר מילים שיגרמו לאנשים לחוש איבה כלפיה. אז רק כתבתי שאני מקווה שהיא תיהנה מהדברים הקטנים האלה. כפי שהבטחתי לה מזה זמן רב, הייתה שם סכין לחגורתה, ובטחתי בה שהיא תשתמש בה בתבונה. הזכרתי לה שאחזור הביתה במהרה, וקיוויתי שהיא תנצל היטב את זמן היעדרותי. לא פקדתי עליה ללמוד היטב עם המורה החדש. למען האמת, קיוויתי שעקב היעדרותי ובגלל חגיגות החורף, יושהו הלימודים לזמן-מה. אבל לא כתבתי את רצוני על הנייר. במקום זה, סיימתי את הודעתי בתקווה שהיא תיהנה מחגיגת החורף וציינתי כי אני מתגעגע אליה מאוד. אז ישבתי כמה רגעים והבטחתי לעצמי שחגיגה יודא שיהיו חגיגות בבית. התכוונתי למצוא כמה זמרים באותו יום גורלי במי-אלונים. הטבחית אגוז הציעה לנו תפריט וחגיגה רק הוסיף עליו נדבכים. הוא היה מונח על שולחני בבית.

הייתי צריך לדאוג טוב יותר לבתי, ואעשה זאת. אבל לא אוכל לעשות זאת עד שאחזור לביתי. לעת עתה, אצטרך להסתפק במתנות, עד שאוכל לחזור אל דבורה.

גלגלתי את ההודעה שלי וקשרתי אותה באחד מחוטיו של צ'ייד. מצאתי שעווה, המסתי מעט ממנה על הקשר, והטבעתי את טבעת החותם על השעווה. לא חותם הצבי המסתער של פיץ-אביר הרואה למרחק, רק כף הגירית שהיה שייך לבעל האחוזה טום תלתל-גירית. נעמדתי והתמתחתי. הייתי צריך למצוא שליח.

חוש הבינה שלי עקצץ. הנחיריים שלי התרחבו, מנסים למצוא את הריח. לא זזתי ממקומי, אלא נתתי למבטי לשוטט בחדר. שם. מאחורי שטיח הקיר העבה שעליו היו מצוירים כלבי ציד הרודפים אחר אייל שהסתיר את אחת הכניסות הסודיות המובילות אל החדר, מישהו נשם. מיקדתי את עצמי בגופי. הנשימה שלי הייתה דוממת. לא הושטתי את ידי אל כלי הנשק, אלא הנעתי את משקלי כדי שאוכל לעמוד, לזוז, לזנק או ליפול אל הרצפה בהתראה של רגע. המתנתי במקום.

"אל תתקוף אותי, אדוני, בבקשה". זה היה קול של ילד. המילים נאמרו במבטא הכבד של תושבי הכפר.

"היכנס". לא הבטחתי לו דבר.

הוא היסס. אז, לאט מאוד, הוא הסיט את שטיח הקיר לצד אחד ונכנס אל האור העמום של החדר. הוא הראה לי את כפות ידיו, הימנית הייתה ריקה ובשמאלית הוא החזיק מגילה. "הודעה עבורך, אדוני. זה הכול".

בחנתי אותו בזהירות. צעיר, אולי בן שתים עשרה. גופו עדיין לא הפך גברי. הוא היה כחוש, בעל כתפיים צרות. הוא לעולם לא יהיה איש גדול. הוא לבש את הבגדים הכחולים של משרת בטירת הצבי. שערו היה חום ומתולתל כשל כלב רטוב ועיניו היו חומות אף הן. והוא היה זהיר. הוא חשף את עצמו, אבל לא נכנס כמעט לתוך החדר. הוא חש סכנה והכריז על עצמו בפניי, וזה רק העלה את הערכתי כלפיו.

"הודעה ממי?" שאלתי.

קצה לשונו הרטיב את שפתי. "אדם שידע לשלוח אותה לכאן. אדם שלימד אותי את הדרך שבה ניתן להגיע לכאן".

"איך אתה יודע שההודעה מיועדת לי?"

"הוא אמר שתהיה כאן".

"אבל כל אחד היה יכול להיות כאן".

הוא הניד בראשו אבל לא התווכח איתי. "אף שנשבר לפני זמן רב ודם ישן על חולצתך".

"אם כך, הבא לי אותה".

הוא נכנס כמו שועל החושב לגנוב את הארנבת המתה מתוך המלכודת. הוא הלך בקלילות ולא הסיט ממני את מבטו. כאשר הגיע לקצה השולחן, הוא הניח את המגילה עליו ונסוג לאחור. "זה הכול?" שאלתי אותו.

הוא הביט בחדר, בעצי ההסקה ובמזון. "וכל מה שתצטרך שאביא לך, אדוני".

"ושמך הוא...?"

הוא שוב היסס. "אש, אדוני". הוא המתין, מביט בי.

"אין דבר נוסף שאני צריך ממך, אש. אתה רשאי ללכת".

"אדוני", הוא השיב. הוא נסוג לאחור, לא הסתובב ולא הסיט ממני את מבטו. צעד אטי אחר צעד אטי, הוא נסוג עד שכפות ידיו הגיעו אל שטיח הקיר. אז הוא הסיט אותו כהרף עין ונעלם מאחוריו. המתנתי, אבל לא שמעתי את רעשי צעדי על המדרגות.

לאחר רגע, קמתי בשקט ועקבתי אחריו אל שטיח הקיר. אבל כאשר משכתי אותו לאחור, הבטתי רק באוויר הריק. הוא נעלם כאילו מעולם לא היה כאן. הרשיתי לעצמי להנהן. בניסיון השלישי שלו, נראה שצ'ייד סוף כל סוף מצא לעצמו שוליה ראוי לשמו. תהיתי כמה זמן הוא אימן אותו, או אם לידי רוזמרי לימדה את הילד, והיכן הם מצאו אותו... ואז סילקתי את המחשבה מראשי. זה לא עסקי. ואם יש לי מעט תבונה בראשי, אשאל כמה שפחות שאלות ואתערב כמה שפחות במצב הנוכחי של עסקי הרציחות והפוליטיקה בטירת הצבי. החיים שלי היו מורכבים מספיק.

הייתי רעב, אבל חשבתי להמתין עוד מעט כדי לראות אם הליצן יתעורר ויאכל איתי. חזרתי אל שולחן הכתיבה ומשכתי אליי את מגילתו של צ'ייד. לאחר שתי השורות הראשונות הרגשתי את התככים של טירת הצבי מתהדקים שוב סביבי. "מכיוון שאתה כאן, ואין לך משהו אחר לעשות חוץ מלהמתין שבריאותו תשתפר, אולי אתה מוכן להועיל לנו מעט? סיפקנו לך בגדים והודענו כי ככל הנראה נזכה

לביקור של לורד פֶלדסֶפר מפסגת-הרים, בית אחוזה קטן אבל מבוסס היטב בפינה הצפון-מערבית של דוכסות הצבי. לורד פֶלדסֶפר הוא אדם קשוח, הידוע בחיבתו לטיפה המרה, יש גם שמועות כי בזמן האחרון התגלה מכרה נחושת בשטח אחוזתו, המניב עופרות משובחות ביותר. ושהוא הגיע אל טירת הצבי כדי להשתתף בשיחות המסחר."

והיה יותר מכך. הוא לא כתב אפילו פעם אחת את שמי, וכתב היד לא היה של צ'ייד, אבל לא היה לי כל ספק כי המשחק היה שלו. סיימתי לקרוא את המגילה והלכתי לבדוק מהם הבגדים המוזרים שהשאירו לי. נאנחתי. היה לי מעט זמן לחשוב לפני שיצפו כי אצטרף אליהם לארוחת הערב ולשיחה באולם הגדול. ידעתי את התפקיד שלי. לדבר מעט, להקשיב הרבה, ולדווח בחזרה לצ'ייד על כל הפרטים באשר לאנשים שירצו להציע לי עסקאות וכמה הם היו מוכנים להציע. לא ידעתי מה הייתה המטרה האמיתית של המשחק הזה. ידעתי שצ'ייד החליט להודיע לי רק את מה שאני צריך לדעת וימסור לי בדיוק את אותו מידע ותו לא. אורג את הקורים שלו שוב ושוב.

ועם זאת, למרות הכעס שחשתי בתוכי, הרגשתי גם מעט מאותה התרגשות ישנה מתעוררת בי. זה היה ערב חגיגת החורף. המטבחים בטירה ודאי יתעלו על עצמם, ותהייה מוזיקה וריקודים ואנשים מכל שש הדוכסיות. ובעזרת הזהות החדשה שלי ובגדים שימשכו תשומת לב אליי ויסמנו אותי מיד כאדם הזר לחצר המלכות, אוכל שוב לשמש מרגל לצ'ייד, בדיוק כפי שהייתי בימי נערוטי.

הצמדתי את השמלה אל גופי. לא. זאת לא הייתה שמלה, אלא רק מעיל ארוך וגנדרני, שיתאים לנעליים הלא שימושיות הללו. הכפתורים היו עשויים מעצמות צבועות, מגולפים לצורת זר פרחים כחולים קטנים, והם לא היו רק מלפנים, אלא גם לאורך השרוולים הארוכים. הרבה כפתורים. כפתורים שלא היה ניתן לכפתר, הם שימשו רק קישוט. הבד היה רך ומסוג שלא ראיתי בעבר, וכאשר הצמדתי את הבד לכתפי, התברר כי הוא היה כבד יותר מכפי שחשבתי. הזעפתי את פניי קלות ואז התבהר לי כי כבר הכינו עבורי מראש את הכיסים הסודיים.

מצאתי מערך נאה ביותר של כלי פריצה ומסור דק וקטן. בכיס

אחר הייתה סכין חדה ביותר מהסוג שכייסים העדיפו. לא חשבתי שאני זריז מכדי שאוכל להשתמש בה. במעט הפעמים שכייסתי עבור צ'ייד, לא עשיתי זאת כדי לגנוב מטבעות אלא כדי לחשוף אילו מכתבי אהבה היו בארנקו של הדר, או לאיזה משרת יש יותר מדי כסף מכפי שצריך להיות למשרת נאמן. זה היה לפני שנים רבות. שנים רבות כל-כך.

שמעתי אנחה רכה ממיתו של הליצן. הנחתי את המעיל על זרועי ומיהרתי לעמוד לצדו. "ליצן. אתה ער?"

מצחו היה מקומט, עיניו עצומות בחוזקה, אבל למשמע קולי, נראה כאילו חיוך עיקל מעט את פיו. "פיץ. זה חלום, נכון?"
 "לא, ידידי. אתה כאן בטירת הצבי. אתה בטוח."

"הו, פיץ. לעולם איני בטוח". הוא השתעל מעט. "חשבתי שאני מת. יצאתי מתוך התרדמת, אבל לא היה כל כאב, ולא היה לי קר. ולכן חשבתי כי סוף כל סוף אני מת. אז התחלתי לזוז וכל הכאבים התעוררו."

"אני מצטער, ליצן". אני הייתי אשם בפציעותיו האחרונות. לא זיהיתי אותו כאשר ראיתי אותו אוחז בדבורה. ולכן מיהרתי להציל את ילדתי מאותו קבצן מוכה מחלות ומטורף, וגיליתי כי האדם שדקרתי מחצית תריסר פעמים היה החבר הוותיק והטוב שלי בכל העולם. ריפוי האומנות המהיר שכפיתי עליו סגר את פציעות הדקירה והוא הפסיק לדמם למוות. אבל הוא החליש אותו מאוד, ובמהלך הריפוי, הבחנתי בעשרות הפציעות הישנות והזיהומים שהתרוצצו בקרבו. הם יהרגו אותו לאט. "אתה רעב? יש בשר מבושל ורך באח. ויין אדום ולחם. וחמאה."

הוא שתק לרגע. עיניו העיוורות היו אפורות באור העמום של החדר. הן נעו בארובות עיניו כאילו עדיין ניסה לראות דרכן. "באמת?"
 הוא שאל בקול רועד. "באמת כל האוכל הזה? הו, פיץ. אני מפחד לזוז, כדי שלא אתעורר ואגלה כי החום והשמיכות היו רק חלום."

"האם תרצה שאביא לך את האוכל לכאן?"

"לא, לא, אל תעשה את זה. אני אשפוך את הכול על המיטה. לא מדובר רק בכך שאיני מסוגל לראות, אלא מדובר בידיי. הן רועדות. ומתכווצות."

הוא הניע את אצבעותיו ואני חשתי בחילה עולה בבטני. ביד אחת, כל הכריות של אצבעותיו נחתכו ונותרו רק צלקות עבות. פרקי האצבעות של שתי ידיו היו גדולות מדי על אצבעותיו הגרמיות. בעבר היו לו ידיים כה אלגנטיות, כה זריזות שיודעות ללהטט, לגלף בובות ואף להניע אותן כרצונו. הסטתי את מבטי מהן. "אם כך, בוא. בוא ואקח אותך בחזרה אל הכיסא ליד האש".

"תן לי להוביל ואתה רק צריך להזהיר אותי מסכנות. אני רוצה ללמוד את מבנה החדר הזה. יש לי שיטות מתוחכמות ביותר ללמוד חדרים מאז עיוורו אותי".

לא ידעתי מה לענות לו. הוא נשען בכבדות על זרועי והנחתי לו להתקדם, בעוד הוא שולח קדימה את זרועותיו. "יותר לשמאל", הזהרתי אותו פעם אחת. הוא צלע, כאילו כל צעד על כפות רגליו הנפוחות הכאיב לו מאוד. תהיתי כיצד הוא הצליח להגיע עד לכאן, בודד ועיוור, הולך בדרכים שאינן מסוגל לראות. אחר כך, אמרתי לעצמי. אחר כך יהיה זמן לשמוע את סיפורו.

ידו המושטת נגעה במסעד הכיסא ואז ירדה אל משענתו. נדרש לו זמן עד שהתיישב על הכיסא ונח שם. האנחה שהוא נאנח לא הייתה אנחת רווחה אלא אנחה לאחר משימה קשה וארוכה שבוצעה בהצלחה. אצבעותיו ריקדו קלות על השולחן. אחר כך הוא הניח אותן בחיקו. "הכאב קשה, אבל למרות הכאב הזה, אני חושב שאוכל לחזור. אנוח כאן, מעט, אתרפא קצת. ואז, יחד, נחזור ונשרוף את קן המזיקים הזה. אבל אצטרך לראות שוב, פיץ. אני חייב לעזור לך, לא לעכב אותך, כאשר נעשה את דרכנו אל קלרס. יחד, אנחנו צריכים להביא להם את כל הצדק שמגיע להם".

צדק. המילה נצרבה בתוכי. צ'ייד תמיד קרא למשימות הרוצח שלי בשם "המלאכה השקטה" או "צדק המלך". אם אסכים לצאת למסע הזה, למה זה יהפוך אותי? צדק הליצן. "האוכל יגיע בעוד כמה רגעים", אמרתי, לא משיב לעת עתה לתגובתו המודאגת.

לא סמכתי עליו שיתאפק בכמות המזון שהוא יאכל לכן הכנתי עבורו צלחת, מנה קטנה של בשר החתוך לחתיכות קטנות ולחם מרוח בחמאה וחתוך לפרוסות. מזגתי לו יין. לקחתי את ידו, במטרה להוביל

אותה אל הצלחת, אבל לא הזהרתי אותו והוא נרתע לאחור כאילו צרבתי אותו במחתה בוערת, כמעט מפיל ארצה את הצלחת. "אני מצטער", קראנו בצוותא. חייכתי אליו, אבל פניו שלו נותרו חתומות. "ניסיתי להראות לך היכן נמצאת הצלחת שלך", הסברתי לו בעדינות. ראשו היה מורכן כאילו השפיל את מבטו בכלימה. "אני יודע", הוא אמר בשקט. אז, כמו עכבר מפוחד, ידיו הזדחלו אל קצה השולחן והושטו בזהירות קדימה עד שמצאו את קצה הצלחת. ידיו נעו בעדינות על הצלחת, נוגעות במה שהיה עליה. הוא לקח חתיכת בשר והניח אותה בפיו. התחלתי להגיד לו שהיה מזלג ליד הצלחת. עצרתי את עצמי. הוא ידע את זה. לא אתקן אדם הנתון בסבל כאילו היה ילד חסר נימוסים. ידיו התרוצצו עד שמצאו את המטלית.

אכלנו יחד בדממה. כשסיימנו את מה שהיה על הצלחת, הוא שאל בעדינות אם אוכל לחתוך לו מנות נוספות של בשר ולחם. כאשר עשיתי זאת, הוא שאל אותי פתאום, "ובכן. איך היו החיים שלך כשלא הייתי כאן?" לרגע, קפאתי במקומי. אז העברתי את רצועת הבשר החתוכה אל צלחת. "אלו היו חיים", אמרתי, ונדהמתי לדעת כמה יציב היה קולי. ניסיתי למצוא את המילים: כיצד אדם יכול לסכם עשרים וארבע שנים? כיצד אדם יכול לתאר חיזור, נישואים, ילדה והתאלמנות? התחלתי. "טוב. בפעם האחרונה שעזבתי אותך? הלכתי לאיבוד באחד מעמודי האומנות בדרכי הביתה. הדרך שארכה לי במסעות הקודמים רק רגעים מספר ארכה לי הפעם חודשים מספר. לבסוף העמוד השליך אותי ממנו והייתי כמעט מחוסר הכרה. וכשהתאוששתי, כעבור כמה ימים, גיליתי שאינך נמצא. צ'ייד מסר לי את המתנה שלך, את הפסל המגולף. סוף כל סוף פגשתי את סרפד. בתחילה, היחסים בינינו לא היו טובים. אני, אה, חזרתי אחרי מולי. נישאנו". עצרתי את דבריי באחת. אפילו כשסיפרתי על חיי במונחים כלליים לבי נשבר כשהרהרתי שוב בכל הדברים שאיבדתי. רצייתי לומר שהייתי מאושר. אבל לא יכולתי לומר את זה בזמן עבר.

"אני מצטער על אובדןך". הוא אמר את המילים הרשמיות. כשהוא אמר את זה, זה נשמע אמיתי. דבריו השתיקו אותי לרגעים אחדים. "איך אתה...?"

"איך אני יודע?" הוא השמיע קול קטן ונדהם. "הו, פיץ. מדוע אתה חושב שעזבתי? לתת לך למצוא חיים כמה שיותר קרובים לאלה שיהיו לך לאחר מותי. בנתיבים רבים בעתיד, לאחר מותי, ראיתי אותך מחזר ללא לאות אחר מולי, זוכה בה בחזרה, ולבסוף זוכה במעט אושר ושלווה שתמיד חמקו ממך כשהייתי לצדך. בנתיבים רבים כל-כך, ראיתי שהיא תמות ותשאיר אותך לבד. אבל זה לא מבטל את כל מה שהיה לכם, וזה היה הנתיב הטוב ביותר שיכולתי לאחל לך. שנות חיים רבות עם מולי שלך. היא אהבה אותך מאוד."

הוא חזר לאכול. ישבתי בדממה. גרוני היה מכווץ כל-כך עד שהכאב כמעט חנק אותי. התקשיתי לנשום דרך הגוש הנורא שהצטבר שם. אף שהיה עיוור, אני חושב שהוא הבין היטב את המצוקה שלי. לזמן-מה, הוא אכל לאט, כאילו מותח את הארוחה ואת הדממה הנחוצה לי. הוא ניגב לאט את מיצי הבשר מצלחתו ואז נגס בפרוסת הלחם האחרונה. הוא סיים לאכול, ניגב את אצבעותיו במטלית, ואז הושיט את ידו ליין. הוא הרים את הכוס ולגם ממנה, פניו כמעט יפות שוב. הוא הניח את הכוס ואז אמר בשקט, "זיכרונותי מיום אתמול עדיין מבלבלים".

המשכתי לשתוק.

"שלשום, הלכתי במשך רוב הלילה, כך אני חושב. אני זוכר את השלג ואת הידיעה שאסור לי לעצור עד שאמצא מחסה כלשהו. היה לי מקל הליכה טוב, ועליי להודות שהוא מסייע רבות לאדם ללא עיניים שרגליו כואבות. קשה לי ללכת כעת ללא מקל. ידעתי שהייתי על הדרך למי-אלונים. עכשיו אני נזכר. עגלה עקפה אותי, והנהג קילל וצעק לי לרדת מהדרך. ועשיתי זאת. אבל אז מצאתי את עקבות העגלה בשלג וידעתי שאם אעקוב אחריהם, הם יובילו אותי למחסה. לכן הלכתי. כפות רגליי איבדו כל תחושה, ומשמעות הדבר שחשתי פחות כאב, אבל נפלתי יותר ויותר. אני חושב שהשעה הייתה מאוחרת מאוד כאשר הגעתי אל מי-אלונים. כלב נבח עליי ומישהו צעק עליו. עקבות העגלה הובילו אותי אל אורווה. לא יכולתי להיכנס, אבל הייתה ערמת קש וגללים בחוץ". הוא כיווץ את שפתיו לרגע ואז אמר במרירות, "למדתי כי קש מטונף וגללי סוסים הם מקור חום טוב".

הנהנתי, ואז הבנתי כי הוא לא היה מסוגל לראותי. "אתה צודק", הסכמתי.

"ישנתי קצת, והתעוררתי כאשר שאון העיירה החל להישמע סביבי. שמעתי ילדה שרה וזיהיתי את אחד משירי חגיגת החורף מהתקופה שבה חייתי בטירת הצבי. ולכן ידעתי שזה היה יום טוב לקבץ נדבות. החגיגה גורמת לאנשים להיות נדיבים יותר. חשבתי שאקבץ נדבות ואנסה להשיג לי מעט אוכל ואז, אם אתקל באדם נדיב, אבקש ממנו שיפנה אותי אל הדרך המובילה אל יערות-נצרים".

"אם כן, באת למצוא אותי".

הוא הנהן לאטו. ידו הזדחלה בחזרה אל כוס היין. הוא מצא אותה, שתה מעט, והניח אותה בחזרה על השולחן. "מובן שבאתי למצוא אותך. אז. קיבצתי נדבות, אבל בעלת החנות התלוננה ללא הרף ודרשה ממני לעזוב את המקום. ידעתי שאני צריך לעשות את זה. אבל הייתי עייף כל-כך והרוח לא נשבה עליי במקום שבו התמקמתי. רוח זה דבר אכזרי, פיץ. יום קר הוא נסבל כל עוד הרוח אינה נושבת, אך הוא אכזרי כל-כך כשהרוח נושבת ללא הרף". קולו נדם והוא כיווץ את כתפיו כאילו אפילו הזיכרון של אותן רוחות היה מסוגל להקפיא אותו כעת.

"אז, המממ. הגיע ילד. הוא נתן לי תפוח. אחר כך בעלת החנות קיללה אותי וצעקה לבעלה שיגרש אותי משם. והילד עזר לי לזוז מהדלת. ואז..." מילותיו של הליצן דעכו. ידו נעה, עוברת מצד לצד. לא ידעתי אם הוא מודע לתנועה הזאת. היא הזכירה לי כלב ציד המחפש ריח אבוד. אז מילים מלאות בצער יצאו מפיו. "זה היה ברור כל-כך, פיץ! זה היה הילד שחיפשתי. הילד נגע בי ויכולתי לראות דרך עיניו. הרגשתי את הכוח שיום אחד יהיה לו, אם הוא יוכשר, אם המשרתים לא ישחיתו אותו. מצאתי אותו ולא יכולתי לעצור את שמחתי". דמעות צהובות נקו בעיניו וזלגו לאט על פניו המצולקות. נזכרתי היטב בבקשה שהוא מסר לשליחים שלו להעביר אליי: שאעזור לו לחפש את "הבן הלא צפוי". הבן שלו? ילד שהוא הביא לעולם, למרות כל מה שידעתי עליו? מהרגע שהגיעה אליי השליחה ואז מתה, חשבתי לעצמי מי יכולה להיות האם ומי יכול להיות אותו הבן.

"מצאתי אותך", הוסיף הליצן. "ואז איבדתי אותך. כאשר אתה דקרת אותי".

רגשות אדירים של בושה ואשמה שטפו אותי. "ליצן, אני מצטער כל-כך. אילו הייתי מזהה אותך, לעולם לא הייתי פוגע בך". הוא הניד בראשו. יד מעוקלת כשל טופר ציפור דורסת מצאה את המטלית. הוא ניגב בעזרתה את פניו. דבריו היו צרודים כשל קריאת עורב. "מה קרה, פיץ? מה... גרם לך לרצות להרוג אותי כך?" "טעיתי וחשבתי כי אתה אדם מסוכן. אדם שיהיה מסוגל לפגוע בילדה. יצאתי מהפונדק וחיפשתי את הילדה הקטנה שלי". "הילדה הקטנה שלך?" צעקתו הנדהמת פילחה את דברי ההסבר שלי.

"כן. דבורה שלי". למרות כל הצרות, עלה חיוך על פניי. "למולי ולי יש ילדה משותפת, ליצן, ילדה קטנה".

"לא". ההכחשה שלו הייתה מוחלטת. "לא. בכל נתיבי העתיד שראיתי מעולם לא הייתה לך בת נוספת". מצחו התכווץ. מפאת פניו המצולקות היה קשה לקרוא את רגשותיו, אבל הוא נראה כמעט זועם. "ידעתי שאני צריך לראות את זה. אני הנביא הלבן האמיתי. הייתי צריך לראות את זה". הוא סטר בידו על השולחן, נחרד מהכאב והצמיד אותה אל חזהו. "הייתי צריך לראות את זה", הוא התעקש שוב, אבל הפעם בקול שקט יותר.

"אבל הילדה הגיעה", אמרתי בשקט. "אני יודע שקשה להאמין לכך. חשבנו שאיננו מסוגלים עוד. מולי אמרה לי שזמן הפוריות שלה חלף לו. אבל אז היא ילדה את דבורה. הילדה הקטנה שלנו".

"לא". הוא אמר את המילה בעקשנות. הוא כיווץ את שפתיו ואז פתאום סנטרו נראה כשל ילד קטן. "זה בלתי אפשרי. פיץ, זה בלתי אפשרי. כיצד זה קרה? אם לא ראיתי מאורע משמעותי כל-כך בחייך, מה עוד החמצתי? האם טעיתי על דברים רבים אחרים? האם טעיתי כלפי עצמי?" הוא השתתק. עיניו העיוורות נעו אחורה וקדימה, מנסות למצוא אותי. "פיץ. אל תכעס עליי בגלל השאלה הבאה, אבל אני חייב לשאול זאת". הוא היסס ואז שאל בלחישתו. "האם אתה בטוח? האם אתה בטוח לחלוטין? האם אתה בטוח שהילדה שייכת לך ולא רק של מולי?"

"היא שלי", אמרתי בקול אדיש. נדהמתי לגלות כמה דבריו העליבו אותי. "ודאי שהיא שלי", הוספתי בעיקשות. "היא נראית כמו בני ההרים, כמו אמי".

"האם שאתה כמעט לא זוכר".

"אני זוכר אותה מספיק כדי לומר שילדתי דומה לה. ואני זוכר את מולי היטב כדי לראות שדבורה היא הבת שלי. בלי שום ספק. ליצן, שאלות מעין אלה אינן ראויות להישאל".

הוא השפיל את עיניו והביט בחיקו. "בזמן האחרון, דברים רבים אינם ראויים", הוא החליט. הוא קם בתנועה חדה שהרעידה את כל השולחן. "אני חוזר למיטה. אינני מרגיש טוב". הוא התרחק ממני, יד מכווצת אחת מונפת באוויר לפניו בזמן שהאחרת התעקלה והגנה על סנטרו.

"אני יודע שאינך מרגיש טוב", השבתי, מתחרט פתאום על האופן שבו גערתני בו בחדות. "אינך בריא, ליצן. אבל תחזור לאיתנך. אתה עוד תשוב אלינו".

"האם אתה מאמין בכך?" הוא שאל. הוא לא פנה אליי אלא דיבר אל החלל הריק שלפניו. "אני עצמי איני בטוח בכך. יותר מעשר שנים חייתי במחיצת אנשים שהתעקשו שאני דבר שמעולם לא הייתי. מעולם לא הייתי הנביא הלבן, רק נער על חלומות צלולים. ומה שאמרת לי עכשיו גורם לי לתהות אם הם צדקו".

שנאתי לראות אותו כה מובס. "ליצן. אתה זוכר מה אמרת לי לפני זמן רב. אנחנו מתקדמים עכשיו לזמן שמעולם לא חזית בעבר. זמן שבו שנינו בחיים".

הוא לא הגיב לדבריי. הוא הגיע אל המיטה, תפס אותה, הסתובב והתיישב עליה. אז הוא יותר התקפל מאשר שכב, הניח את השמיכות מעל לראשו, ונדם לגמרי.

"אני אומר לך את האמת, ידידי הוותיק. יש לי בת, ילדה קטנה שסומכת עליי. ואינני יכול לעזוב אותה. אני צריך להיות מי שיגדל אותה, שילמד אותה ויגן עליה. לא אוכל להתנער מחובתי זאת ולא ארצה לזנוח אותה". ניקיתי בזמן שדיברתי, מנגב את האוכל שהוא שפך, פוקק את בקבוק היין. המתנתי ולבי המשיך להתכווץ כאשר

לא שמעתי כל תגובה ממנו. לבסוף אמרתי, "בעניין מה שביקשת ממני לעשות אמש. הייתי עושה זאת למענך. אתה יודע את זה. אילו הייתי מסוגל, הייתי עושה זאת. אבל כעת אני מבקש ממך, כפי שאתה ביקשת ממני אתמול: למעני, הבן כי אני צריך לסרב לך. לעת עתה".

הדממה נפרשה כמו חוט המשתחרר מתוך פקעת ומתיר אותה לאטו. אמרתי את המילים שהיו חייבות להיאמר, ובסופו של דבר הוא יבין את ההיגיון בהן. הוא לא היה אדם אנוכי, וגם לא אכזר. הוא יבין את האמת בדבריי. לא אוכל להצטרף אליו, לא משנה עד כמה היה צריך להרוג את האנשים ההם. הייתי צריך לגדל את בתי ולהגן עליה. דבורה היא הראשונה במעלה. החלקתי את הבגדים לצד המיטה. אולי הוא כבר נרדם. דיברתי בשקט.

"לא אוכל להיות כאן הערב", אמרתי לו. "לצ'ייד יש משימה עבורי. ייתכן שאחזור מאוחר. האם תוכל להסתדר לבדך?"

עדיין לא נשמעה תגובה. תהיתי אם הוא באמת נרדם כהרף עין או שמא הוא רוטן מתחת לשמיכות. עזוב אותו במנוחה, פיץ, ייעצתי לעצמי. הוא אדם חולה. המנוחה תועיל לו יותר מכל דבר אחר.